

ἀνθρωπος μᾶλλον δύναται, νὰ εἴναι ἡ γελειογρα-
φία του πίθηκος. (Ἐπεταὶ ἡ συνέχεια).

Г. И. ПАППАЗОГЛУ.

ΤΟ ΑΙΔΙΝΟΝ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΙΤΕΑΣ. (1)

(ДИГИМА.)

IV.

⁷ Επανέλθωμεν εἰς τὸν Μάξιμον.

⁹ Επανέλθωμεν εἰς τὸν Μάξιμον.

Επιομεν ὅτι ἡ θέα τῆς Βαλερίας προὔξενησεν ἐπ' αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ Ράμφονδου ἐντύπωσιν ζωηρὰν, βαθεῖταν καὶ ἀπρόσπτον. Ἀλλ᾽ δέ σρως περὶ τῷ Μαξίμῳ φέρειλε φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ λάθῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἄγριού χαρακτηρός του.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καθ' ἥ
δι Βρουνέλλης ἐώρατε τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀνε-
ψιᾶς του, γεγονός μικρᾶς σπαυδαιότητος ἐξήρκε
σεν ὅπως διεγείρῃ τὴν τρικυμίαν τῆς ζηλοτυπίας
ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δρμητικοῦ νεανίου. Τότε, ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὸν οἴκον του ἐν καταστάσει σφο-
δᾶς ἀπελπισίας. Ἡ ψυχρότης τοῦ ἀέρος κατα-
τὸν δρόμον δὲν ἐπέτυχε νὰ διασκεδάσῃ τὴν τα-
ραχὴν τῶν αἰσθήσεών του δι' ὅπερ κατεκλίνθη
πυρέσσων.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡγέρθη μᾶλλον ἥσυχος, διότι
Οὐνος εἶχε καταπραΐνει τὸ αἷμά του καὶ ἀναπαύ-
σει τὸ πνεῦμά του. Ήρχισε νὰ σκέπτηται, αἰσχυ-
νόμενος διὰ τὴν διεγωγήν του τῆς προτεραιάς
Πρῶτον ἥδη ἀφ' ὅτου ἐγνώρισε τὸν Ράυμόνδο
ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ τοῦ σφίγξῃ τὶ
χειρά, καὶ τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθημα δι-
σπιτιάς καὶ δούνης κατ' αὐτοῦ.

Ι Ηδέν προήχθετο αὕτη ἡ δργὴ καὶ αὕτη ἡ διπλωσία; Διότι ἡ μουσικὴ τοῦ Παῦμόνδου, πληρῶς γλυκύτητος καὶ τρυφερότητος, συνεκίνησε ἀκουσκον καὶ ζωηρὰν νεάνιδα. Όποια ἀνοσία! Εἰς ἀνήρ καὶ μία γυνὴ δὲν δύνανται λοιπὸν ἐν μουσικῇ νὰ δμοφρονήσωσι χώρις νὰ ἔρωτευθῶσι

Οταν ὁ Μάξιμος ἐπαρουσιάζεθη εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ Βραυνέλλη κατὰ τὴν διωρισμένην τῶν μαθητῶν
μάτων ὥραν, ἡ γαλήνη εἶχε σχεδὸν ἐπανέλθειν
βαθύτερὸν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον
του· κατευθύνθη λοιπὸν πρῶτος πρὸς τὸν Πάτερνον
μόγδον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Χειρὶ ὅμως

δομένη εἰς ἓνα ἀντίπαλον, ἔστω καὶ ἂν οὐτος
δυστυχής, ποτὲ δὲν εἴνε εἰλικρινής. Οἱ Ραῦμόνδοι
παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸ συνεσταλμένον
καὶ ἐπιπεφυλαγμένον ηθος τοῦ φίλου του και ηθέ-
λησε γὰ τὸν ἔρωτήσην.

— Μάξιμε, εἰσαὶ ἀδιάθετος ἢ εἰσαὶ λυπημένος;
— Ἐχω τὸ πνεῦμα εὐχαριστημένον, καὶ εἴμα

— Άγνοω, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη δτι τὸ βλέμμα σου

Ἔτοι κατηφές καὶ ἡ χείρ σου ἔτοι ψυχρὰ εἰς τὴν
ἰδικήν μου.

— Όνειρεψεσαι!... τούλαχιστον, προσέθηκεν
διατελεῖς υπὸ τὸ κράτος χαρᾶς τινος, ἵτις φωτί-
ζει τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἢ θερμοῦ τινος συλλο-
γισμοῦ, διτις σοὶ φέρει συμφόρησιν αἴματος, καὶ
βλέπεις ἐνὲ κατηφῇ.

Ο Ράχημόνδος δὲν ἀπήγνητοσεν εἰς τὸν πονηρὸν τοῦτον σαρκασμὸν τοῦ φίλου του, ἀλλ᾽ ἐδυσαρεστήθη διὰ τὸν πικρὸν τόνον αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος οἱ δύο νέοι μάλις ἀντίλλαξεν λέξεις τινας, καὶ δταν ἐτελείωσεν δὲ ‘Ραχύμόνδος δὲν ὠδήγησε τὸν Μάξιμον εἰς τὴν Θύραν, ὅπως συνήθως ἔπραττεν’ ἐκεῖνος δὲ ἐπεσεν εἰς πυρετώδη κατάστασιν, διότι ἴδιως δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν Βαλερίαν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας.

Ἐὰν δὲ Μάζιμος ἐσκέπτετο ἀπαθέστερον ηθελεν
ἐννοήσεις ὅτι ή θέσις τῆς Βαλερίας δὲν ἦτο μετα-
ξὺ μαθητῶν τῶν δύοιών δ πρεσβύτερος μόλις ἤγε
τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ δ νεωτερος τὸ δέκατον
ὅγδοον τῆς ήλικίας του ἔτος. Ἀλλὰ τίς τῶν
έρωτευμένων χρίνει ἀπαθῶς καὶ μάλιστα τῶν
έρωτευμένων τῶν ἐχόντων τὸν χαρακτῆρα τοῦ
Μαζίμου.

Ἐν τῇ αὐξένσῃ αὐτοῦ ἀπελπισίᾳ δὲ Μάζιμος ἀντὶ ν̄ ἀποδώσῃ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῆς νεάνιδος εἰς τὴν τύχην ἢ εἰς πρόβλεψιν ἔνγομον τοῦ φρονίμου καθεμόνος της, ἐκεῖνος ἐπλαττεν εἰς τὸ πνεῦμα του χιλίας χιμαίρας, φρονῶν ὅτι συμμαχία ἔχθρική συνωμολογήθη κατ' αὐτοῦ, ἡδε μέλη ἦσαν ή Βαλερία, δὲ Ράμβονδος καὶ δὲ Βρουνέλλης, τοῦ οὐρανοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ διαβόλου. Δύο δὲ πράγματα ἐπιχον οὐσιώδεις ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης τοῦ Μαζίμου, ἡ ὑγεία του καὶ η πρὸς τὴν μουσικὴν διάθεσίς του.

(1) Συγέχεια ἀπὸ φυλλωδ. 85.

Θήματα ἄτινα τὸν ἔβασάνιζον. Ἐπηγένησαν δὲ τὴν οἰκτρὰν ταύτην κατάστασίν του συμπτώσεις τινες, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Βαλερία ἦτο τὸ κύριον πρόσωπον. Μιὰ τῶν ἡμερῶν ἀπαντήσας αὐτὴν καθ' ὅδὸν τὴν ἐπλησίασεν, ώς ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Βρουνέλλη· καὶ ἀπήντησε μὲν ἐκείνη εὐχενῶς, ἀλλὰ προσποιηθεῖσα διτεῖχε κατεπείγουσαν ἐργασίαν, ἀπῆλθε ταχέως. Ἀλλοτε πάλιν ἐπέτυχε νὰ χορεύσῃ δις τὸ αὐτὸν ἐσπέρας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Βρουνέλλη μετὰ τῆς Βαλερίας, χωρὶς ἐκείνην ὑποστῆ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς τυπικότητος. Ταῦτα ἐπηγένησαν τὴν δόσιν τοῦ δηλητηρίου εἰς τὰς φλέβας τοῦ Μαξίμου χωρίς τενος ὠφελείας· οὐκ οὐτίκετο εἰσεῖν πόθεν

Απρόσωποντες διμως γεγονός ἐπελθόν κατέδειτ
ξενοί εἰς τοὺς ὁρθαλιμούς τους σῆλας τὰς οὐρανίας
λάμψεις τοῦ θειάμβου την πετεινὴν ἀστέραν

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἑσπέρις καθ' θήνη σφοδρὰ
ἐπιτίμησίς τοῦ Βρουνέλλη κατά τὸ γάμου τῶν
τεχνιτῶν ἐκράτησεν εἰς τὰ χεῖλα τοῦ Ράυμόν-
δου τὴν ἐτοίμην οὖν ἐκφύγη ὄμοιοιγίαν, δ Μάξι-
μος εὑρίσκετο ἐκτάκτως πιστεῖς τὴν αἴθουσαν
τοῦ μαθήματος ἔνθα ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους
του. Κατὰ πρώτον ἥδη μετὰ δκτὼν ἡμερῶν ἀπο-
στὰν ἐφαίνετο.

Ο Βρουνέλλης παρετήρησε μετά ζωηρᾶς θλιψεώς τὴν οἰκτρὰν μεταβολὴν ἡτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν διαγωγὴν ἐνὸς τῶν μᾶλλον εὐνοούμενων μαθητῶν του, καθόσον ἡ ἀμέλεια καὶ αἱ ἀπουσίαι του Μαξίμου ἀνέτρεπον τὰς ἐπίδιας αὐτοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος; του. ὅπως ἀναζωπυρήσῃ ἐν αὐτῷ τὸ ἱερὸν πῦρ, ὁ ἄξιος διδάσκαλος προσεπάθησεν ἀλληλοδιαδόχως τοῦτο δὲ μὲν φιλοτιμῶν, δὲ δὲ ἐπιπλήττων, ἀλλ' ὅλαι: του αἱ προσπάθειαι ενυπάγησαν. Ἐθλίβετο λοιπὸν διὰ τοῦτο καιρίως ἐπὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ἐφ' ὃσον ἔδειπε μαρτινό μενόν βαθμηδὸν τὸν τοσοῦτον εὑρώστον ἀλλοτε νῦν ἐκεῖνον.

Βλέπων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ προώρως ἐβρύστε
διαιρένον, τοὺς ὄφθαλμούς κοιλαινομένους, τὸ βῆ
μά του ἀσταθὲς καὶ τὴν φυσιογνωμίαν του ὑπέ^τ
ποτε περίλυπον, συνεκινεῖτο βαθέως τὴν καρ
δίαν, καθόσον δὲ Βρουνέλλης ἡγάπα τοὺς μαθη
τάς του ὡς εἰς ἥσαν τέκνα του^τ ὥστε ἀφοῦ ἔτε
λειώσει τὸ μάθημα, ἀναχωρούντων τῶν μαθητῶν
εἴτε πόροι τοῦ Μάρκου.

— Εγώ γέτε την πατέραν μου στην απόστολην πατέραν.

Ο νεκνίας προηθάγη θέντι νέας ἐπιτιμήσεις, καὶ
ἔδειξε διὰ χειρονομίας ἀνυπομόνου ὅτι δὲν ἦτο
τόσω εὐδιάθετος νὰ δεχθῇ αὐτάς· ἀλλ' ὁ Βρου-
νέλλης χωρὶς νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψιν τὴν χειρονομίαν
ταύτην, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἀπότομον καὶ εἰς
τὴν πρωτοτυπίαν αὐτοῦ ἄριστα ἀρμόζοντα τόνον
του.

— Ἀπὸ πότες ἡργήθη τὴν ἐμπιστοσύνην σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔκεινους οἱ δύοις σὲ ἀγαπῶσι περισσότερον;

Ο Μάξιμος παρετέρησε τὸν Βρουνέλλην μὲ ὑποστήσασθαι ταῦτα για τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγένετο καταπόθωσις.

— Σᾶς δρκίζομαι, φίλτατε διδάσκαλε.

Τί θά μοι δρκισθῆς; διέκοψεν ὁ Βρουνέλης.
Νομίζεις δὲ ὅτι εἴμαι τυφλός; Τὸ πρόσωπόν σου
έρχεται δάθη, πὸ σῶμά σου ἐμαράνθη καὶ μόλις
κρατεῖσαι εἰς τὰς πόδας σου. Δὲν ἔχεις ἄλλο
παρὰ τὴν πνοήν, καὶ λέγεις ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε
νὰ μοι εἴπῃς; Εὔγε! Μόνον τὸ φθικὸν ὅταν
πάσχῃ δύναται νὰ καταντήσῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦ
ουτοτρόπως. Μάξιμε, πάσχεις τι τὸ ὄποιον σὲ
κατατίκει; οὐαγκυστό πούφα διάβεσσος Ιησούς οὐα-

Mémoires pour servir à l'histoire de la littérature française.

— μηπως η κρατικη, μηπως το παιγνιον;
ηρωτησεν δ γερων. Άνοιξε μου την καρδιαν σου·
γνωρίζεις ότι σε ἀγαπῶ, ὅστε θὰ σὲ ἐπιπλήξω
μετά πραότητος, θὰ σοι δώσω συμβουλάς, θὰ σ
ένθεξε βρύνα. Σορθεὶς αὐτὸς εκεί καθευδρυσμένος τῷ δρό

— Ἀπατᾶσθε, διδάσκαλε, ἀπεκρίθη δὲ Μάξιμος· διάγω βίον κακογηρικὸν καὶ ἀποστρέφομαι τὰ παιγνία.

— Τί ἔχεις λοιπὸν τότε; Μήπως ἔχεις καμ-
μίαν φιλοδοξίαν παράλογον ή καμμίαν ἀνυπομο-
νησίαν τοσην μὲ τὴν φιλοδοξίαν σου; Μήπως ὅργι-
ζεσαι καὶ ἀγανακτεῖς διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου
δὲν ὑπερέθης ὅλους τοὺς παρελθόντας, ἐνεστῶτας
καὶ μέλλοντας τεχνίτας, καὶ ἀντὶ νὰ διπλασιά-
σῃς προσπάθειαν δύως αὐξῆσῃς τὸ πεδίον τῶν
κατακτήσεών σου, ρίπτεις τὴν λέμβον τῆς φαν-
τασίας σου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ καταποντίζε-
σαι ἐν αὐτῇ;

Μετὰ ταῦτα δράξαμενος τῶν χειρῶν τοῦ Μαζίκου καὶ σφῆγκας αὐτᾶς περιπαθῶς εἰς τὰς ιδιώτικας τοῦ μαστού λαβαρικὰς αυδίσκηλης ιστίας οκτώπτη

— Δυστυχὲς παιδίον, εἰπεν. Όλοι οἱ μεγάλοι
τεχνῖται ἐπαθού τὰ αὐτὰ εἰς τὴν ζωὴν των. Διὸ
νὰ ὑπερβῇ λοιπὸν κἀνεὶς τὰς δυσχερείας, πρέπει
νὰ καταβάλῃ ποοεπαθείας ἀνηκούστους. Καὶ σὺ

Θὰ θριαμβεύσῃς, ἔσο βέβαιος, Θὰ σὲ βοηθήσω, Μάξιμε, Θὰ σὲ βοηθήσω.

— Αγκηπτὲ διδάσκαλε, καὶ πάλιν ἀπατάσθε.

— Απατῶμε; Επειθύμουν νὰ σὲ θεραπεύσου, ἀλλὰ τὰ αἰνίγματα εἶναι ἀνίστα.

Η περίστασις ἦτο ἀρίστη διὰ τὸν Μάξιμον, ὃ-
ετο νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ δικρύγη.

— Διδάσκαλε, εἴπε μὲ φωνὴν ὑπὲρ τὸ σύνηθες
θειλῆν, μόνην ἡ χραιπέλη, τὸ παίγνιον καὶ ἡ ἀπο-
θάρρυνσις δύνανται νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν χερδίαν
μας; Α! τόρα καταλαμάνω ὅτι εἰχετε δίκαιον
ὅταν μᾶς ἐλέγετε ὅτι δὲν ἔγνωμεστέ ποτε τὴν
δύναμιν τοῦ ἔρωτος.

— Ανόπτε, ἀγαπᾶς!

Ο ἄγαθὸς Βρουνέλλης ἔμελλεν ἵσως νὰ ἐπα-
ναρχίσῃ καὶ κατὰ τοῦ Μαξίμου, τὰ αὐτὰ δσα
εἴπε καὶ πρὸς τὸν Ράιμόνδον, ἀλλὰ ρίψας τὰ
βλέμματα ἐπὶ τοσούτων ὀρατῶν ἰχνῶν τῆς δυνά-
μεως τοῦ αἰσθήματος ὅπερ κατεκυρίευε τὸν νεκ-
τῖναν, ἐννόησεν ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ θὰ ἔμενον ἄγει
ἀποτελέσματος, καὶ ἐτήρησεν ἐπὶ τινα χρόνον σι-
γὴν, οὐχὶ χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ στεναγμοὺς ἐκτετα-
μένους, ἐν οἷς ἀπεικονίζετο ἡ θλίψις του. Τέλος
ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ὑπέλαβε.

— Σὲ νομίζω τῷ διητοῦ ἀθεράπευτον, δυστυχῆ
μου φίλε, καὶ σὲ θεωρῶ ὡς ἀνθρωπὸν πλέον νε-
κρὸν εἰς τὴν μουσικήν ἀλλ' ἀν ἀπελπίζωμαι περὶ
σοῦ ὡς μουσικοῦ, δὲν εἶναι αὐτὸς λόγος δι' ὃν νὰ
μὴ ἔλθω εἰς βοήθειάν σου. Ας ἴδωμεν, ἀγαπητὲ
Μάξιμε, χωρὶς δυσπιστίας, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι
Θὰ πράξω διὰ σὲ πᾶν διὰ τοῦ δύναμας.

— Δύνασθε πολὺ, δύνασθε τὸ πᾶν...

— Α! δόξα τῷ θεῷ, μήπως πρόκειται περὶ...

Πρὶν δὲ ἡ προφέρη ἔτι τὸ ὄνομα τῆς Βαλερίας,
μία κλίσις τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαξίμου τῷ ἀπεκρί-
θη γα.

— Διάβολε! Διάβολε! εἴπεν ὁ Βρουνέλλης τρί-
βων τὴν κεφαλὴν, καὶ μετά τινας στιγμὰς προ-
σέθηκεν,

— Ας μὴ κάμνωμεν λόγον περὶ τῆς μητρικῆς
σου περιουσίας, διότι σὺ ἔχεις ίδιαν πρόσοδον.

— Δύο χιλιάδων φράγκων περίπου.

— Εγὼ δύναμαι νὰ δώσω εἰς τὴν Βαλερίαν
προΐκα εἴκοσι χιλιάδων φράγκων, ἥτοι τὸ ὅλον
πρόσοδον τριῶν χιλιάδων φράγκων περίπου. Καὶ
ὅμως μὲ τὸ πεσὸν τοῦτο δὲν εἶναι πλούσιος κακείς.

Νέα σιωπή, νέα μελέτη τοῦ Βρουνέλλη, ἐπῆλ-
θε τέλος ὑπέλασθε.

— Δὲν ἔσυνεθίσα δύο τόρα μῆνας εἰς τὴν συ-
τροφίαν τῆς ἀνεψιᾶς μου διὰ νὰ τὴν χάσω.

— Νὰ τὴν χάστε! διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος. Ο θεός νὰ μὲ φυλάξῃ.

— Πῶς! ή Βαλερία καὶ σὺ δὲν θὰ μ' ἔγκα-
ταλίπητε! θὰ μείνω μαζί σας ἐνόσσω ζῶ; . . .
Απατῶ τοῦτο νὰ γραφῇ εἰς τὸ συμβόλαιον.

Ο νεανίας παραφερθεὶς ἐβρίφθη εἰς τὸν τράχη-
λον τοῦ Βρουνέλλη.

— Θείε μου! πάτερ μου!

— Καὶ διδάσκαλέ σου! πάντοτε διδάσκαλέ
σου. Α! λειποτάκτα, θέλεις νὰ παραιτήσῃς τὴν
μουσικήν διότι πρόκειται νὰ νυμφευθῆς. Ἐπεισες
μεταξὺ ἐνὸς θείου τεχνίτου καὶ μιᾶς ἀνύψιας, ἡ-
τις δὲν ἀξίζει διλιγάτερον. Όταν μείνω μαζί σας
καὶ σὲ κρατῶ ὑπὸ τὴν χειρά μου, τότε βλέπομεν
ἄν σὲ ἀφήσω νὰ λειποτακτήσῃς, θὰ σὲ ἀφήσω
ἔνα μῆνα νὰ γευθῆς τὴν συζυγικήν τέρψιν, καὶ
μετά ταῦτα θέλοντα καὶ μὴ θὰ σὲ ἐπαναφέρω
εἰς τὸ βιβλίον.

Ο Μάξιμος λαζάνων ἀδειαν ἵνα ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸν
Βρουνέλλην, δοστις τὸν ἐπροσκάλεσε τὴν ἐπιοῦ-
σαν εἰς τὸ γεῦμα, μετέβαλεν ἀμέσως φυσιογνω-
μίαν. Ἐφερε τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, τὸ χρῶμα του
είχεν ἐπανέλθει, τὸ αἰλμά του ἔβρεε ζωηρῶς εἰς τὰς
φλέβας του, τὰ τεῖχα ὀχρὰ χείλη του ἥρξαντο
νὰ γελῶσι, τὸ βάδισμά του ἀνέλασε τὴν προτέ-
ραν του σταθερότητα, ἐν ἐνὶ λόγῳ μετεμορφώθη
καὶ ὀλόκληριαν.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἀπήντησε τὸν Ράιμόν-
δον, καὶ ἐπειδὴ ή εὐδαιμονία εἶναι ἀδύνατον νὰ
κρατηθῇ μυστική, ἔτρεξεν ἐμ πρόσθιεν τοῦ φίλου
του, διν τοσούτον εἶχε παραμελήσει.

— Εσφαλον πολὺ, Ράιμόνδε, τῷ εἶπε, συγ-
χώρησόν με.

— Επανέρχεσαι πρὸς ἐμὲ Μάξιμε, τὸ πᾶν ἐ-
λησμονήθη; Καὶ ἀμφότεροι περιεπτύχθησαν ἀλ-
λήλους περιπαθῶς.

— Α! ἐνέκραξεν ὁ Μάξιμος, πόσον ἀπὸ δύο
μηνῶν ὑπέφερον· ἔχασα τὸ λογικόν, χάρις τῷ θεῷ
δὲ τόρα τὸ ἀγενόρον, ὡ! τόρα πιστεύω εἰς τὴν
εὐδαιμονίαν. Μακρὰν οἱ κακοὶ διαλογισμοί, αἱ
σκωδεις εἰκόνες τῶν δυστυχῶν μου ἡμερῶν. Τέ-

δύναται νὰ φοβηθῇ τις διταν ὁ θεός τῷ δίδη φί-
λον ὡς τὸν Ράιμόνδον, σύζυγον ὡς τὴν Βαλερίαν;
— Τὴν Βαλερίαν! ἀνέκραξεν ὁ Ράιμόνδος
ἐκπλαγείς.

Ο Μάξιμος, ἐν τῇ παραφορᾷ του ἔξηκολούθησε,

— Φίλε, σύγχαιρέ με, ἔχω τὸν λόγον τοῦ θείου.

Ο Ράμπονδος ὡχρίασεν, ἔπεισεν ἐπὶ τοῦ ἀγα-
κλίντρου καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς δύο του
χειράς.

— Α! δυστυχῆ!... δυστυχῆ!...

Αἱ ἐπιρωνήσαις αὐτοὶ δικηροπεῖσκεν ὥπλο στε-
ναγμῶν ἐνέμυσαν εἰς τὸν Μάξιμον τὴν πραγμα-
τικότητα.

— Ποῦ εἴχον τὸν νῦν; ἐσκέψθη ἀπομακρυ-
νόμενος. Ο Ράμπονδος εἶναι ἀντίπαλός μου· οὐδε-
μία δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ήμῶν προσέγ-
γραις.

VI.

Ο Βρουνέλλης, μακρυνθεὶς τοῦ Μαξίμου, διηγ-
εῖται πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς ἀνεψιᾶς του, καὶ
εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ μὲ πρόσωπον ἔχοντι καὶ τοὺς
φραγίοντας ἀνοικτούς.

— Βαλερία, ἐφώνησεν, ἐναγκαλίσθητί με.

— Εξ ὅλης καρδίας, ἀπήντησεν ἀτρένως
τρέχουσα πρὸς τὸν θείον της καὶ ἀσπαζομένη
αὐτόν.

— Καὶ εὐχαρίστησον μοι, προσέθηκεν ὁ γέρων.
Σοὶ φέρω μίαν εἰδῆσιν καλήν.

— Μίαν εἰδῆσιν καλήν, ἀγαπητὲ θείε;

— Ναί... ὁ δυστυχῆς ἦτον εἰς μίαν κατάστα-
σιν ἀξιολύπητον... καὶ ἐγὼ δὲν είμαι ἀπὸ μάρ-
μαρον. Ἀπὸ ἐρώτησιν εἰς ἀπόκρισιν καὶ ἀπὸ ἀπό-
κρισιν εἰς ἐρώτησιν δὲν γνωρίζω ποῦ κατέντάξεις
καὶ ἰδίως ὅταν ἔχῃ εὐαίσθητον καρδίαν. Ή
εὐκαίσθησα εἶναι πυρετός σφοδρούτατος... ἐν τού-
τοις ὑπέκυψα μὲ ὅλην μου τὴν αὐτετηρότητα καὶ
ευγκατένευσα.

— Εἰς τί; ἡρώτησεν ἡ Βαλερία βίψεως ἐπὶ
τοῦ θείου της βλέμμα ἔκθαψθεν καὶ περίεργον.

— Τόρα δὰ μα; κάμνεις δὲν ἔννοεις. Σὲ
εἰδοποιῶ μόνον δὲν θέσεις τὰς βάσιςις νὰ μη χω-
ρισθῶμεν.

Η οικία εἶναι ἀρκούντως μεγάλη· διὰ δύο οικο-
γενείας, καὶ τίποτε δὲν θ' ἀλλαξώμεν εἰμὴ τὴν
ἀπόκτησιν ἐνὸς ἀνεψιοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ σὲ δύνομάζω
δεσποσύνην, θὰ σὲ ἐνομάζω πλέον κυρίαν.

Η Βαλερία ἐπήδησεν ἐκ γαρδᾶς καὶ ἡσπάσθη
μετὰ παραφορᾶς; τὸν θείον της.

— Αγαπητὲ θείε, εἰπεν ἡ νεᾶνις σφίγγουσα
τὰς χειράς τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, ἀν ἐγνωρίζετε
πόσον! εἰς ἀγαπῶ ἀλλὰ πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ
οᾶς παρουσιάσῃ τὸ ζήτημα μόνος;

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην καὶ
μήπως είμαι κάπεν φόβητρον;

— Οχι δὰ, ἀλλὰ μεθ' ὅσα τῷ εἰπετε χθὲς τὸ

έσπερας... διότι χθὲς τὸ έσπερας προσεφέρθη ἡ
εὐκαιρία καὶ ηθέλατε μάθει τὰ πάντα ὅταν αἰφνις
ώμιλήσατε κατὰ τοῦ γάμου τόσον αὐτετηρῶς, ὅστε
καὶ ἐγὼ ἔμεινα σιωπηλός. Φαίνεται ὅτι τὴν
νύκτα συνῆλθεν ἐκ τοῦ τρόμου του, ὅστε δὲ ἀν-
τὸ μὲ βλέπετε τόσον ἐκπλαγὴ δόσον καὶ εὐχα-
ριστημένον διέτι δὲν ἐπερίμενα τὸ τοιοῦτο;

— Τι κάθησεν καὶ μοι λέγεις; ἐγὼ δωμάτησα
τοῦ Μαξίμου χθές;

— Οχι; τοῦ Μαξίμου, θείε μου, ἀλλὰ τοῦ Ράμ-
πονδού.

— Ή σὺ εἶσαι τρελὴ ἢ ἐγώ. Καὶ τί σχέσιν ἔ-
χεις ὁ Ράμπονδος μὲ τὸ προκείμενον.

Η Βαλερία ἡτένισε ζωτρῶς τὸν Βρουνέλλην καὶ
ἡ φυσιογνωμία της ἔλαβεν ύφος τῆς μεγαλειστέ-
ρας δυτικαρεσκείας.

— Α! Θέσ μου, ἀνέκραξε, τίνος λοιπὸν θὰ
γείνω σύζυγος...

— Τοῦ Μαξίμου, διάβολε, τοῦ Μαξίμου εἰς τὸν
ὅποιον ὑπεσχέθηκεν νέον ταλαιπωρευόντα.

— Άλλ' αὐτὸς εἶναι φρικτόν... ἀλλ' ἐγὼ δὲν
ἀγαπῶ τὸν Μαξίμον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ γείνω
γυνή του, διότι ἀγαπῶ ἄλλον.

— Καὶ δάκρυα θαλερά ἔβρεξαν τὰς αἰφνιδίως κα-
τατάσσασις ὡχρὰς πτεριάς της Βαλερίας.

— Καὶ δὲλλος αὐτὸς, εἶνε ὁ Ράμπονδος; οὐ-
λαβεν ὁ Βρουνέλλης ἔτοιμος νὰ ἐκραγῇ εἰς οὔρες,
ἀλλὰ συγκινηθεὶς ἐκ τῶν δεκαρύων τῆς ἀνεψιᾶς
του ὑπέλαβε.

— Μήπως ἐγώ, δεσποσύνη, είμαι παίγνιον
τὸ ὄποιον στρέφεις τις κατ' ἀρέσκειαν; Όταν κἀνεις
δὲν θέλῃ τίποτε, τὸ λέγει προηγουμένως.

Η Βαλερία ἐνύνοσεν διότι δὲν θέλει της ἦτον ἐξ
κείνων τῶν ἀνθρώπων οἵτινες πρωγάζουσι διὰ

νὰ δείξωσι τὴν ἀδυναμίαν των ἐναγκαλίσθεισ
λοιπὸν αὐτὸν, εἶπε μὲ φωνὴν ἴκετευτικήν.

— Θείε μου! καλέ μου θείε! Λαζαρίνη
Δούπλιον τί θέλεις νὰ κάμω τὸν Μάξιμον;

— Να τῷ εἰπητε... να τῷ εἰπητε, θείε μου,
δὲν ἔδωσα τὸν λόγον μου εἰς τὸν Κ. Ράμπονδον.

— Ίδού δικαιολόγημα τὸ ὄποιον δὲν θὰ εἴπω
ποτὲ, καθόσον δὲν Κ. Ράμπονδος δὲν δύναται νὰ

ηνε, οὐδὲ νὰ γείνη σύζυγός σου.

— Καὶ τί ἐμπόδιον βλέπετε πρὸς τοῦτο, ἀ-
γαπητά μου θείε;

— Τί ἐμπόδιον; Βέβαια εἰς τὴν ἡλικίαν
σου ποίησης εἶναι νὰ ζῆται μὲ ἔρωτα καὶ ψυχήν
ὑδωρί· ἀλλ' εἰς τὴν ἴδικήν μου εἶναι ἡ πεζότης
τῆς πείρας. Τέλος, τέκνον μου, δὲν δύναμαι νὰ

σοι δώσω καὶ ὁ Κ. Ραῦμόνδος σου δὲν ἔχει οὔτε σολδίον.

— Ἀλλ᾽ ἔχει εὐφυῖαν.

— Εἶναι χλόη τὴν ὅποιαν ὁ ἄνεμος; τῆς δυστυχίας θὰ μαράνῃ;

Τότε ὁ Βρουνέλλης ἤρξατο ἐκτεταμένον φιλοπικὸν κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Ραῦμόνδου καὶ τῆς ἀχρηματίας αὐτοῦ, κατὰ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀχρηματίας ταύτης καὶ ἑτελείωσε τὸν λόγον του μὲ τὸ ἀνάθεμα. « Εἰς τὸν διάβολον νὰ ὑπάγῃ ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρως! »

Καὶ ἐφόδιοθι ἔξωθεν τῶν δωματίου διὰ νὰ μὴ ἴδῃ βεβαίως καὶ πάλιν βέοντα τὰ δάκρυα τῆς ἀνεψιᾶς του. Οἱ ἀγαθὸι διδάσκαλοι εἶχεν δραχμὰ προνόμια εὐγλωττίας καὶ χειρονομιῶν, τοῦτο ἵτοι ἀδικηφιλονείκητον· ἀλλ᾽ ἡ δυσκολία ἐφίστατο διὰ θελεῖς νὰ ἴδῃ τὴν Βαλερίαν εὐτυχῆ, ἐνῷ κατ᾽ ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐφαίνετο δυστυχή. Ἐστειλε μὲν εἰς τὸν διάβολον τὴν νεότητα καὶ τὸν ἔρωτα, ἀλλ᾽ ὁ διάβολος δὲν ἐπειρνε τὴν νεότητα καὶ τὸν ἔρωτα.

Εἴτε διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν περίεργον περιπλοκὴν ἥτις κατέτη τὸ πνεῦμά του, εἴτε ἐπὶ τῇ ἐλπίδι εὑρέσεως καθ' ὅδὸν τοῦ ξίφους, ὅπερ ἐμελλε νὰ κόψῃ τὸν γόρδιον δεσμὸν, ὁ Βρουνέλλης περιεφέρετο εἰς τὰς δόδοις τῶν Παχισίων καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὅπερ τῷ ἀπελείπετο μεταξὺ τοῦ δείπνου καὶ τῶν μαθημάτων. Όταν δὲ ἐπέστρεψεν οἰκαδες καὶ ἦλθεν ἡ στιγμὴ δύως καθήσης εἰς τὴν τράπεζαν εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἕπουχον καὶ γαλήνιον.

Οἱ Μάξιμοι, ἐννοεῖται καλῶς, προσκληθεὶς τὴν προτεραιάν εἰς τὸ γεῦμα δὲν τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸν περιμείνωσι. Τὸ θριαμβευτικὸν ὑφος του ἵτοι ὅλως διάφορον τοῦ συνεσταλμένου καὶ κατηροῦς τοῦ Ραῦμόνδου. Εἶχε δὲ τρεῖς θέσεις εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἡ Βαλερία ἵνα μὴ παρευρθῇ προσποιήθη φροδράνη μικρονίαν, καὶ ἐννοεῖται διὰ τὴν περίστασις αὐτὴ συνέτεινεν δύως ἐπισκιάσῃ μὲν τὸ μέτωπον τοῦ Μαξίμου, ἐπιτρέψῃ δὲ εἰς τὸν Ραῦμόνδον νὰ ἀναπνεύσῃ ἀνετώτερον.

— Φίλτατε Μάξιμε, εἶπεν ὁ Βρουνέλλης, ὅταν ἔφυγον, λυποῦμαι διότι ἐπέσπευσες τὴν ἀπόφασίν μου τὴν ὅποιαν σήμερον τοι ἔκαψε. Μὴ συνοφρύσουσαι, ἀλλ᾽ ἀφες με νὰ τελείωσω. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν συμπάθειαν τόσον ζωηράν ως ἂν ημήν πατήρ σου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ραῦμόνδον τρέφω τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ήξεύρῃς διὰ ὁ Ραῦμόνδος συνέλαβε πρὸς τὴν ἀνεψιάν μου ἔρω-

τα δῖστις κατ᾽ οὐδὲν ὑποχωρεῖ τοῦ ἰδικοῦ σου. Ή θέσις, τὸ ἐννοῶ καλῶς, δὲν εἶναι ἡ αὐτή. Σημερον τὸ πρωτὸν δὲν ἔβλεπον εἰμὴ ἐνα καταδίωκοντα, ἀλλ᾽ ἀπόψε εὑρόν δύο, καὶ οὐδεμίσιν ἔχεις τίταν νὰ προτιμήσω τὸν μὲν τοῦ δύο. Εἶμαι λοιπὸν ἡναγκασμένος ὅπως ἔχειστο τὰ πάντα ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτη νὰ σου ἀποσύρω τὸν λόγον μου, ἀνήκει δὲ εἰς ὑμᾶς τοὺς δύο νὰ κόψητε τὸ ζήτημα, ἵδον κατὰ τίνα τρόπον. Μία θέσις κανὴ βιολίου ὑπάρχει εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ Μελοδράματος, ἡ δὲ θέσις αὗτη θέλει δοθῆ διὰ διαγωνισμού τὴν προσεχῆ ἔδομαδα. Ἐγγραφῆτε λοιπὸν εἰς τὸν συναγωνισμὸν, συναγωνισθῆτε καὶ ὅποιος νικήσει θέλει λάβει τὴν γέτρα τῆς Βαλερίας. Ἱδοὺ τὸ τελεσίγραφό μου.

VII.

Τὸ τελεσίγραφον τοῦ Βρουνέλλη παρήγαγεν εἰς τοὺς δύο ἀντιζέλους ἐντύπωσιν πάντη διαφέρουσαν. Οἱ Ραῦμόνδος τὸ ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης, διότι ἵτο δι' αὐτὸν τὸ εἰς πινγόμενον ὁπιτόμενον σχοινίον μὲ τὸ ὄποιον ἐλπίζει νὰ σωθῇ, ἀλλ᾽ ὁ Μάξιμος δῖστις εἶχε φθάσει εἰς τὸν λιμένα καὶ δῖστις ἔβλεπεν διὰ ἀπωθεῖτο ὑπὸ μεράλιου καὶ ἀνελπίστου κύματος, ὁ Μάξιμος κατεβλήθη ὡς κεραυνόπληξ ὑπὸ τὴν βολήν.

Ἐν τούτοις παρελθούσαις τῆς πρώτης ἐξάψεως, ἡγέθη. Τὰ πρῶτα κινήματα τοῦ πείσματος, τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος ἐνέβαλον εἰς τὸ αἷμά του ζέσιν πυρετώδην. Ἐδέχθη τὴν πάλην καὶ ἐπιστρέψας οἰκαδες, ἐδράζατο τὸ βιολίον καὶ ἐσπούδασεν ὅλην τὴν νύκτα.

Τὴν πρῶτην περὶ τὴν πρώτην ὥραν ἐφόδιο ἐνδεδυμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔπειτα ἐγερθεὶς ἔλκεις πάλιν τὸ βιολίον του, τὸ ὄποιον δὲν ἀφοτε μέχρι τῆς ἐπέρχεται, διὰ νὰ φάγη ὀλίγον ἐπὶ τὰς ἐπιμόνιες ἐντάσεις τῆς μπτρός του. Καὶ μήπως εἶχε διάθεσιν νὰ κοιμηθῇ, νὰ φάγῃ;

Τὴν ἐπομένην νύκταν, τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἤρχισεν ἐκ νέου ὁ ἄφρων. Εἶχε λύσταν, εἶχε ἀπελπισίαν καὶ ἐπῆλθε λοιπὸν διὰ τὴν πρέπει νὰ ἐπέλθῃ.

Οἱ ἐγκέφαλος τοῦ Μαξίμου ἐκοπίασε πολὺ ἐκ τῆς ἀδιαλήπτου ἀργασίας, ὡστε ἀντὶ προόδου κατερχίνετο εἰς αὐτὸν ὀπιτθοδρόμησις. Τὰ ἀποτέλεσματα τῆς ἐπιούστης ἥσχαν πάντα τε παρί κατάτορπα τῶν τῆς παρελθούσαις, τοῦτο δὲ συαισθανόμενος καὶ αὐτὸς ἐξ τῆς ἀπύνιας, τῆς δαιτίζεις καὶ τῆς καπώσσως καταθεβλημένος, έθραυ-

σεν ἐπὶ τέλους τὸ βιολίον του κατὰ τοῦ τούχου, λέγων·

— Περαιτοῦμεν. Εἶμαι κατηραμένος.

Άλλα μόλις ἀνεπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, παρέστησαν αὐτῷ ἀποτρόπαια φρυτάσματα. Ἐν πρώτοις ὁ Ράυμόνδος περιγχρής, φαιδρὸς, γελόεις, τρέχων πρὸς τὸν Βρουνέλλην, διτις πὸν ἔσφιγγεν εἰς τὸ στήθος του καὶ τὸν ἀπεκάλει, οὐδόν του. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Βαλερία πρέχουσα πρὸς τὸν Ράυμόνδον, κατεδείκνυε διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ τοῦ μειδιάματος αὐτῆς τὴν παραφορὰν τῆς ψυχῆς της λέγουσα πρὸς ἑκεῖνον. Ἔσο σύζυγός μου.

Μετ' αὐτὸν εὑρίσκετο αἴροντες ἐν μέσῳ μιᾶς ἐκκλησίας, ἐν τῇ δούΐᾳ ἥκουοντο ἥχοι δργάνων, καὶ ἡ Βαλερία, πλήρης κάλλους, προύχωρει πρὸς τὸ θυσιαστήριον, γυνυκλίτοῦτα πλησίον τοῦ Ράυμόνδου, τοῦ ὅποιου τοιουτοτρόπως καθίστατο σύζυγος.

— Οχι! σχιστὸ δὲν θὰ γείνη ποτέ! ἀνέρος ξεν ὁ Μάξιμος μὲν φωνὴν φρικιδσαν. Ράυμόνδε, δὲν θὰ σοὶ παραχωρήσω τοιουτοτρόπως τὴν νίκην. Πρὶν τῆς ἀδυνάτου ταύτης πάλης, θὺν ἐφεῦρεν ὁ θεῖος τῆς Βαλερίας, θὺν μπάρζη μία ἄλλη μεταξὺ ἡμῶν, πάλη αἱματος, καθ' θὺν εἰς τῶν δύο μας θὰ πέσῃ νεκρός... Ἄχ! ἄχ! ἄχ! προσέθηκε μειδιῶν, νὰ ὑπερχεσποθῆς καλά, Ράυμόνδε, διότι...

Καὶ ήτοι μάσθη ἐνδυόμενος νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξήρχετο,

— Άν δὲν δεχθῇ τὴν πρόκλησιν μου;... οὖ! τότε θὰ τὸν φονεύσω.

Ο Ράυμόνδος κατεῖχεν εἰς τὸ τέταρτον δρόφωμα τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ διέτριβεν ὁ Βρουνέλλης, μικρόν τι δωμάτιον· ἵκεται ἀφικόμενος ὁ Μάξιμος ἐστάθη ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον. Ἐκεῖ ἥκουες μουσικὴν μελωδίαν μυναμένην νὰ θέλῃ καὶ τὸν ἀμοισώτερον ἀνθρώπον! Φωνὴ τις ἔψαλλε τὸ « Αἴλινον ἄσμα τῆς ἵτεας » τοῦ Ροσσίνη. Καίνων, ἐκπληκτος, ὀχρὸς ὁ Μάξιμος, ἐπεσε μάλλον ἡ ηρείσθη ἐπὶ τίνος τείχου καὶ ἵκεται ἡροῦστο τὴν θείαν μουσικὴν, καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ φοβούμενος μήπως χάσῃ τὴν μελωδίαν. Μόχιοι μήνον στεναγμοὶ διέφευγον τὸ στήθος του· ὅτε δὲ τὸ βιολίον ἔπικυσεν, ὁ Μάξιμος, ὡς παράφρων, ἐξώρμησεν ἐκ τῆς θύρας κράζων

— Χαῖρε, Ράυμόνδε, ἔσο εὐτυχής.

Ο Ράυμόνδος μετ' ἀποξίας ἀκούσας τὸν ἥχον φωνῆς ἡνοίξεν αἰφνιδίως τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ἐκτότε ὁ Μάξιμος δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἴ-

κον τοῦ Βρουνέλλη, οὔτε εἰς τὸν διαγωνισμὸν παρευρέθη· ἐγνώσθη μόνον περὶ αὐτοῦ ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων.

Ο Ράυμόνδος ἐνίκησεν δῆλους τοὺς μετ' αὐτοῦ διαγωνισθέντας, οἵ δὲ κριταὶ, κατευχαριστηθέντες ἐκ τῆς δυνάμεως, τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς χάριτος τοῦ δργάνου του, τῷ συνεχάρησαν καὶ τῷ ἔδωσαν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ταχέως ἤθελε φθάσει εἰς ὑψηλὴν περιωπήν.

Μετὰ δεκαπέντε ημέρας, μεγάλη ἑορτὴ ἐτελεῖτο εἰς τὸν οἴκον τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ, διότι ἐπανηγύριζον τὸν γάμον τῆς Βαλερίας καὶ τοῦ Ράυμόνδου.

Ἐτη τινα μετέπειτα λόγος πολὺς ἐγίνετο περὶ ἐνὸς μουσικοῦ Γάλλου ὀνόματι Μαξίμου, ὃστις είχεν ἀποκτήσει ἐν Γερμανίᾳ μεγάλην ὑπόληψιν καὶ οὗ οἱ δρθαλμοὶ ἐπληροῦντο δακρύων ὅσακίς τὸν ἥκουον νὰ παίξῃ ἢ νὰ ψάλῃ τὸ « Αἴλινον ἄσμα τῆς ἵτεας. »

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΑΛΛΙΣΣΙΟΥ ΕΛΛΑΣΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.

Αετομερῆς περιγραφὴ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ μεσαιωνικαν εὐκταίκη ἦτο, ὡς πολλοῦ λόγου ἀξιαίδιοτις ἐκ ταύτης ἡθέλομεν μάθει τὰ ὀνόματα πολλῶν ἐκλιπουσῶν νῦν πόλεων τῆς ἀρχαιότετος, καὶ τὸν χρόνον τῆς νέας ὀνοματοθεσίας. Περισσότερον ἥθελον ὀφελήσει τὴν πατρίδα εἰς καθ' ὅλον τὸ μακρὸν ἐκεῖνον χρονικὸν διάστημα ἀκμάσαντες πολυάριθμοι λόγιοι τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, εἰ μὴ ἐξήντλουν καὶ πολυμάθειαν καὶ πνεῦμα εἰς συγγραφὴν ὀγκωδῶν συγγραμμάτων περὶ τῶν θρησκευτικῶν διενέξεων τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἀνημαστῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τετριμένα ἀντικείμενα ἀναπτυγμέντα καὶ συζητηθέντα παντοιετρόπως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως των. Ἐὰν ἐγκατέλειπον καὶ ἀπλακτινας σημειώσεις περὶ τῆς ἴστορίας καὶ γεωγραφίας τῆς πατρίδος των, σήμερον δὲν ἥθελον ὑπάρχει τόσα κάσματα, καὶ τόσα ἀντιδοξίαι περὶ σπουδαίων γεγονότων διαδραματικτισθέντων ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει, τῶν ὅποιων τὰ μὲν ἀπαρατήρητα διηλθον, τὰ δὲ ὑπὸ ἐτερογενῶν ἴστορικῶν ἐν παξόδῳ καὶ συγκεχυμένως ἀγαφέρονται.

Αλλ' ἐν μέρει τὴν Ἑλλειψιν ταύτην ἀναπληροῖ βιβλιάριόν τι περὶ τὰ μέτκ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος